

ВЪ ГОРАТА.

(Малка драма)

Полянка срѣдъ гората. Отстрана скали. Подъ тѣхъ входа на Лисичиното жилище, надъ което стои надписъ: „Тукъ живѣе Кумица-Лисица“, а подъ него другъ по малкъ: „Входа за лица безъ работа е строго забраненъ“.

Лунна нощъ. Кумица-Лисица седи на високъ пжнъ прѣдъ жилището си. Около нея въ полукръгъ седатъ дванадесетъ ѝ лисиченца и шиятъ възглавнички за пухъ. Кума-Лиса укрисява съ петлюви пера червената си шапчица и току я мѣри на главата си. Лисичетата запѣватъ. Кума Лиса ги поглежда жилно-милно, въздиша и като подпира на дланъ главата си, потъва въ тжжни размишления.

ПѢСЕНЬ НА ЛИСИЧЕТАТА.

Лисила е лисичката
Дванадесетъ лисичеца,
Шаренки писанки,
Маминки, хубавки!

Повтарятъ се послѣднитѣ два реда слѣдъ
всѣки стихъ).

Па седнала да си плаче,
Да си плаче и нарежда:

Мили мой лисичета,
Съсѣ жълтички кожухчета,

Ще се пѣрснемъ и раздѣлимъ,
Като пилци по горитѣ,

Дѣ ще мама да се видимъ,
Да се видимъ, да се срѣцнемъ.

Отговаря най-малкото,
Най-малкото, най-хитрото:

Не грижи се мила мамо,
Ще се видимъ, ще се срѣщнемъ,

Въ Цариграда, въ чаршияба
На болеринъ на шията,

На болеринъ на шията,
На сиромасъ въ кисията.

Първото лисиче.—Виждете, мам! пакъ
е тжжта и очитѣ ѝ сж пълни съ слъзи.
(Всички ставатъ и съ нѣжно участие се натрупватъ около
майка си).

Второто лисиче.—Мила мамо, кажи
защо така те нажалява нашата пѣсень?

Нѣколко лисичета.— (отведнѣжъ).
Разкажи ни, мила мамо?

Кумица-Лисица.—Не ме питайте, ми-
лички дѣца! Слъзитѣ, които пълнятъ очитѣ
ми сж слъзи бликнали отъ щастие. Азъ
плача отъ родостъ, като ви гледамъ така
хитри и игриви, така хубави, шаренки-писанки.

Лисичетата (Подематъ думигъ ѝ на
пѣсень).

Шаренки писанки,
Маминки, хубавки!

Кумица-Лисица Азъ се радвамъ на
вашитѣ остри и подвижни ушенца, на ва-
шата грациозна походка, на вашитѣ рошави
опашки, на които би завидѣлъ шлейфа на
нѣкоя царица.

*Първото ли-
сиче.*— Колко си доб-
ра мила, мамо!..

*Второто ли-
сиче.*—Защо мамо?
Кажи ни защо? Ний
те обичаме и намъ е
тежко да те гледаме
печална.